

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστότων και πρώτων ἀριθμοειδών χρόνων
 φ' τήν κλεινήν ομοιωμένην γήν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κ' ἑτηαυσία κ' ἔτη
 κ' ἔλα χάρις Μεταρμαλλίτη.

Τὸν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δ κ τὸ φ ρ ὄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
 Γὰ τὰ ξένα ὄμως μέρα—δ ε κ α φ ρ ὄ γ κ α κ α' ὁ σ τ ὀ χ ε ρ ι.

Προπατριὰ
 και Πασχαλιὰ.

Τριανταπέντε σὺν ἑτηαυσία,
 ἴσκη τοῦ Κόντε μεγάλη ὄρωσα.

Θρήνος Κορδοεικὸς
 πολὺ σπαρακτικὸς.

Δι γενεαὶ πάσαι
 θμους εἰς τὸ Κορδόνι
 προσφέρουν τὸ καθύμνο.

Κ' ἐν θρήνοις ἐπιστοαῖ
 ὁμοί ! πῶς καταρόντα
 φωνάζουν ξεπτισμένο.

Ἄνδρες πολλῆς ἀξίας
 κλαίει τοῦ Δημητράου
 τὸν ἀξιὸν ἀγῶνα.

Κ' ὁ μέγας Ἐθαξίας
 μετὰ τοῦ Γουναράκη
 κηδεύει τὴν Κορδόνα.

Ἐἰς μαύρων ψήφων φῶτα
 ὁ Κόρδοнос ἐτάφη,
 κ' ἦχαι κλαυθμὸς μεγάλος :

Ἦ σὸ γλυκὲ μας ἔαρ,
 τὸ ρέμμα πῶς ἐστράφη ;
 πῶς ἔδω σου τὸ κἄλλος ;

Γόσαι διαδηλώσεις
 και χειμαρροὶ τῆς γλώσσης
 πάνε, καθύμνε Πάλλη.

Πῶς οὐστῆρας ἔπη ;
 πῶς κ' ὁ παπῶδες γὰ βλέπη
 τοῦ Κορδοηοῦ τὸ χάλι ;

Τὸν τῆς μαυρίλας οἴλον
 κ' ἔγὼ μετὰ τῶν ἄλλων
 θρηγῶ πυκρῶς ἐν λόρρ.

Και Μυροφόροι Μούσαι
 ὕπν τῶρον προσδαρμοῦσαι
 τὸν ἔρασαν μὲ μύρα.

Ἄφῃτε τὰς οὐνίδας...
 εἰρήν' ἡμῖν και πᾶσι
 και νῦν καλ' ὁσοὺς αἰῶνας.

Κλαίει κ' ὁ Δεωνίδας
 σὺν τῷ Λουκῷ Θανάση
 τὸ κρᾶτος τῆς Κορδόνας.

Βαβαὶ τοὺς ἀναγῶγους !
 θρηγῆτε μὲ λαίτῃραν
 τὴν συμφορὰν τοῦ Πάλλη.

Ὅθις ἔθρηψε μὲ λόγους
 ἐπίησαν τὴν πέτρην
 κατὰ τοῦ χρυσομέλλη.

Τι θλιβερὴ καμπάνα !
 τί μαῦρο πανηγύρι,
 πλὴν ἔπεισε ἐνδόξος.

Ὅθις ἔθρηψε τὸ μάνα
 τῷ λαϊκῷ οὐστῆρι
 χολῆν προσφέρουν κ' ὄξος.

Τὸν ἐλογῶν ἡμέρα,
 κοιμιοῦσαι σὺν ἀέρα,
 κῆρασαι και κροῦνιδας.

Κι' ἐγέννησαν τὸν ἐρόμον
συμπολιτῶν ἐνόμων
νομοταγεῖς σαπίδες.

Πάλιν γαστρά, μαδρόνια,
κι' ἔμπορικῶν κασοῦνια
τὸν ἀβάβολό τους βρήκαν.

Κι' ἦτο τῆς Λαύρας Σχόλι
κι' οἱ πρόγονοί μας δλοι
τοὺς τάφους των ἀφήκαν.

Κι' εἰσήλασαν εἰφήρεις,
μαινόμειοι, φρενήρεις,
διαλαλοῦντες νίκας.

Κι' ὁ Ρήγας ἀνεφάνει :
Κορδόναρος, Κορδόνη,
καὶ φόλια τῆς Μαρίνας.

Κι' ὁ Κοραῆς φωνάζει
Λεβίδαρος, καὶ βγάζει
μὲ ἀστομῆ μαχαίρα.

Μαῦρο σ'ὸν Κερκυραῖο,
μαῦρο σ'ὸν ἄρουραῖο,
φρονάζουν ἔλλιο πέρα.

Κορδόναρε καῦμένα,
πῶς θλίβονται καὶ κλαῖνε
παιδιά κορδονοφόρα;

Μεγάλη κασκαθίκα!...
ἔβγηκε κι' ἡ Μαρίνα,
ἔβγηκε κι' ἡ Πανδώρα.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀγόνων
τὸ πλῆθος τῶν προγόνων
βροστοκοπῆ κι' ἀσπράττει.

Μὰ κι' ὁ Σκουζές ἀσπράττει,
ποῦ μὲ γοῆν ἔβρισθη
καὶ τὸν φωνάζαν ῥάφει.

Ποῦ πλάτος καὶ ποῦ μήκος;
ποῦ τῆς Κορδόνας νεῖκος;
ποῦ τῆς Μαρίνας φόλια;

Πρόσωπα λαοπωθέντα
κι' εἰς τοίχους παρυσθέντα
πῶς ἀσπρισθήκαν δλα ;

Ποῦ σοφραμένα φρόδια;
ποῦ κέντρα καὶ βροϊόδια
κατὰ τῶν ἀνιπάλων;

Μὰ κι' ὁ Ζοζὸς ὁ ἐλήμων
σὰν Ἰωσήφ ἐδοχημῶν
θρηναί μετὰ τῶν ἔλλων.

Θρηνον παιρὸν θρηνεῖτε
γι' αὐτὸν ἰδιαιτέρως
ἕπιος κορδόνη κάλλει.

Πάει κι' αὐτός, φινίτε,
γιαὶ ναῖντας γέρος
δὲν τᾶχε πῆ καὶ πάλι.

Γιὰ τόσα βλάσνά σου
κάβουν παντοῦ κουβέντα
καὶ μὴ σαυδοφόροι.

Καὶ τὸν Καλλιφρονά σου,
τὸν τόσο πικραθέντα,
Κορδόνα, παρηγόρει.

Ἐντὸς θαλάσσης μαύρης
συναπολοῦνται στύλοι
τοῦ Κορδονοῦ μεγάλοι.

Μισοτοῦμα πῶς θὰ ἔβγῃ
δὲν ἔδλιζαν οἱ φίλοι
τοῦ λαῶρου χρυσομάλλη.

* Ἀφίνω τοὺς Κορδοτικοὺς, ἀφίτω τὸ Κορδόνη,
καὶ κλαῖω τὸν Ζυγομαλά, καὶ κλαῖω τὸν Ἀντώνη.
Μὰ πῶς τὴν Ἐπαθεὶς καὶ σὺ; πῶς ἔβν σου τὸ κάλλει;
κλάψετε, Θεοτόκαροι καὶ τῆς Ἐρηᾶς παιδιά...
ποσῶς δὲν τὸν ἀφέλησε κι' ὁ λόγος ὁ μέγας,
ποβγαλε γιὰ τοὺς ἤρωας ἐκείνη τὴν βραδιά.

* Ὅποιαν' στοῦ Συντάγματος ἐκείνην τὴν πλατεῖαν,
ποῦ συγκατερόναι τῶν ἀργῶν τὴν ἀριτοκρατίαν,
ὁ τῆς Ἐρηᾶς συνδυασμὸς μὲ πάθος καὶ μὲ τόνον
τοὺς ἄλλους ἐγκαμαλεῖ τῶν σεβαστῶν προγόνων,
τότε πολλοὶ προπάτορες μὲ στόμα κιχηρὸς
ἀνέκραζαν κατάληκτοι γι' αὐτὸ τὸ γεγονός.

Πῶς τὸπαθαν νὰ θυμηθοῦν οἱ ῥήτορες τοῦ γένους
παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν κι' ἑμάς τοὺς ἐξασημένους.
Ἐφέτως ἐπετόχημα, κι' ἔτιχε μὲς σ'τὴν χάδρα
τὸ πανηγύρι τῶν καλῶν μὲ τὴν Ἁγία Λαύρα,
κι' ἔπονηριων δάκρυα κυλοῦν στὰ μνήματά μας
κι' ἀκούμε νὰ γεραῖρανται τὰ κατορθώματά μας.

Πρωτάκουστον ἀληθινὰ
στὰ χρόνια τὰ σημερινὰ
τοῦ κράτους ἐπονηριῶν καὶ Νέστορες λιγυεῖς
παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν καὶ λὲν στοὺς ἐκλογεῖς
γιὰ προπατόρων τρέπαια κι' ἀρμακατῶν λιμέρια,
καὶ τὸν σταυρὸ μας κάνομε καὶ μὲ τὰ δρό μας χέλια.

Πικρὰ τὸν Δούμα κλάψετε, παιδιά στεφανηφόρα,
ποῦ μὲ τὴν γλῆν ἀπέμεινε τὴν ὕστερη τὴν ὄρα.
Ἐπιστευσαν πῶς ἔλαχε τὸν ἀρεθμὸν τὸν δέκα,
μὰ Χιζιτικὴ τὴν Ἐπαθεὶς στὸ τέλος τὸν δέκα.
Πικρὰ τὸν Δούμα κλάψετε, τὸν σμετὸ τὸν Γιάννη...
κρίμα ποῦ τέτοιον ἄνθρωπο τὸ Παρλαμέτο χάνει.

* Ὅτ' ἐμαινόντο στοὺς δρόμους μάγκες κορυβανιδῶντες
κι' ἄδραζαν παληκοκουμπούρας Βάνδαλοι φρενημῶντες,
τότε πλέον κάθε νόμος
ἐπετάχθη στὰ σκουαίδια,
καὶ τὸ πᾶν συνέχευε ἐρόμος
κι' ἔσημῶνοντο σαπίδια.

άγνης ή πλατεία του Σύνταγματος έκείνη
 φομεράς πειθόν εις τήν Σαββάτω γίνεται,
 άγνην γοβάκια και μεταπονηία και καπέλα
 κ' άνακατωήκαν όλα,
 κ' έβροντοποίησαν φουρτέλα,
 κεραινοί και πυροβόλια.

πους και ποιήτρια κ'όταξε κ'ό Ζαχαράτος
 κ'άκα και καρτέλιας τά πηγαίνουν κατά κράτος,
 τότε θρηός δυστυχών,
 τότε πάν τ'ό προστηχών
 ό καθένας ανατρέπει.

Τότε πύρ, φωτιά, μαρία,
 κ' έλπαν ένοι κ'ός κρέμα
 Θράκη και Μακεδονία.

Τότε και παζ'όι κ'η Παιείς
 με ρομφαίαν άστραφής
 βλέπουν τά λυσσώνια πλήθη
 και γυμνά προτείνουσιν στήθη.

Τότε μάχη του Ήγαίου,
 τότε λέν άρ' όρησιό
 ξένοι λάτρεις του ναίου:
 γρά σου, Κόνια και Γαλλοί,
 και τραβήν και π'ην άλλοι.

άγνώσιων και γνωστών κεραιά διασφάγησαν,
 και τόσοι λιθοβολισμοί
 και φόνοι και τραυματισμοί
 π'ήσαν δοστήν της Λαύρας έπισφράγισαν.

Τότε γελών κ'ό κινυός έβ'ότα Φασουλής :
 δόξα σοι, τραμπουκόπολε, πού ξένοις προσοικαίς,
 ένα θυσίας αίματος έκλογικώς τελής...
 ο' άποκαλώ και σήμερον μετά χαράς πολλής
 άπόλατον της Δύσεως και της' Ανατολής.

Π'ας άγών δέν έπεράνθη,
 μη ζητούμεν ήδη ξένα,
 της έλευθερίας τάθη
 σφαίραις είναι και πυρά,
 πού σποδς θρόμους τόν καθένα
 τόν εξαπλώνου μετ' χαρά.

**Τ'όδε Ρ'άλλης όμιλεί
 με παράπονο πολύ.**

Με πόσα δέν τυλιχθήκα καταλέμενα κορδόνια,
 τί λόγους δέν άπήγγειλα σέ κέντρα και μπαλκόνια,
 την λαβή ρεπομπουλικά στραβά στραβά την' φόρσα,
 σιτοβολώνιας είναι μεγάλους δους' μ'όρσα,
 κ' έλα στο κράτος τ'ό ποσούν :
 αϊόνα σούφτερα χροσούν,
 κ' άδικοσυμει τον κ'ράββατον επί των όμων δρον,
 και γίνε κήπος της' Εδέμ και τόπος των Μανάρων.

Έδ'ό κ' έκει' ταξείδισα με κ'ρά και βροχαίς
 κ' έπ'έρωσα ψυχαίς.
 Έπαισα δίχως χωρατά
 τον ρόλο Νελληγάννη,
 κ' ενόμισα μ' α'τία κ' α'τία
 π'ός δ' άγατίο' ή σιάνη.

Κοκκίνην οι Κορδοκικοί μ' έτόνισαν γλαυδά
 κ' έβαλα σκούρον έρωθρον κ' όμιλησα δομιας,